

Gunther Blumentritt **Bătălia Moscovei**

1941-1942

Amintiri

editura

Miidecărți

Bragadiru - 2019

HITLER ȘI ESTUL

În ianuarie 1940, generalul Schmundt, adjutantul personal al lui Hitler, mi-a povestit despre conversația sa cu Führer-ul privind Rusia. În jurnalul meu, mi-am notat ce mi-a spus atunci Schmundt. Atitudinea lui Hitler față de Rusia, în acea primă iarnă militară din 1939/40, când această țară încă păstra față de noi o neutralitate prietenoasă, a fost următoarea: Pentru o generație întreagă, în Rusia, bolșevicii au fost la putere. Acest timp a fost suficient pentru reeducarea poporului rus și în special a tineretului rus în conformitate cu ideologia comunistă. Odată cu înfrângerea Austro-Ungariei în 1918, oponentul istoric al Rusiei și fortăreața tradițională a Europei împotriva Orientului a încetat să mai existe. În ceea ce privește Germania,

având o armată de 100.000 de soldați, aceasta nu reprezenta nicio amenințare pentru Uniunea Sovietică. În perioada anilor 20/30, sovieticii au creat o armată uriașă, care avea mai mult de un milion de oameni pe timp de pace și au mărit-o treptat. Acest lucru a precedat reînarmarea Germaniei în 1935 și, prin urmare, nu poate fi considerat ca un răspuns la introducerea serviciului militar obligatoriu de către Hitler. Care a fost scopul creării unei astfel de mașini uriașe? Hitler ajunsese la o singură concluzie: Stalin intenționa să cucerească toată Europa. Întrucât Wehrmacht-ul era atunci singura barieră eficientă între Armata Roșie și Europa, Hitler credea că misiunea germană era să elimine amenințarea din Est și să arunce înapoi forțele bolșevismului în Asia. El a urmărit îndeaproape evoluțiile din zonă și a fost gata să acționeze imediat ce a apărut ocazia.

Acesta a fost punctul său de vedere în iarna anului 1939/40. În niciun caz Hitler nu ar trebui considerat un om cu viziune. Pentru el, politica nu a fost niciodată un mijloc de realizare al unui anumit obiectiv, ci a fost în primul rând un vis, iar el, un visător, a ignorat timpul, spațiul și limitările puterii germane. A uitat că Germania în sine era doar o pată minusculă pe un glob imens. Probabil, la scurt timp după campania din Polonia, visele

sale s-au îndreptat complet spre Est. Poate, chiar a văzut o nouă „germanizare” a imenselor teritorii estice, așa cum fuseseră ele cu secole în urmă. Însă stepe nelimitate, drumurile proaste sau lipsa aproape completă de drumuri, mlaștinile și pădurile uriașe și, peste toate acestea, un soldat rus de neclintit - nu-și putea imagina Hitler acest lucru.

După victoriile fulger din Polonia, Norvegia, Franța și Balcani, Hitler a fost convins că poate zdrobi Armata Roșie la fel de ușor ca pe foștii săi adversari. El a rămas surd la numeroase avertismente. În primăvara anului 1941, Mareșalul von Rundstedt, care a petrecut cea mai mare parte a Primului Război Mondial pe Frontul de Est, l-a întrebat pe Hitler dacă știe ce înseamnă să invadeze Rusia? Comandantul-șef al forțelor terestre, Mareșalul von Brauchitsch și șeful său de personal, generalul Halder, l-au sfătuit pe Hitler să nu atace Rusia. Generalul Kesserling, care trăise mulți ani în Rusia și cunoștea țara și pe Stalin însuși, a avut avertismente similare. Dar toate acestea nu l-au impresionat pe Hitler, care a insistat ca Rusia să fie zdrobită

Mi se pare că Hitler a conceput în mod clar atacul asupra Rusiei în vara anului 1940. El a vrut, mai întâi, să lovească înainte ca rușii să poată ataca Germania și, în al

doilea rând, să cucerească spațiul vital pentru populația în creștere a Germaniei. La momentul respectiv doar liderii politici au știut despre această intenție. În anumite privințe, planul lui Hitler depindea de a face pace cu Anglia, la care încă visa. Știa că îndeplinirea cu succes a intențiilor sale depindea de securitatea Frontului de Vest. Războiul pe două fronturi însemna înfrângerea Germaniei. Când a devenit absolut clar că Anglia nu va face niciodată pace cu Germania nazistă, Führer-ul s-a concentrat să atace în Est.

În ciuda încheierii tratatului germano-sovietic, între cele două țări domnea încă neîncrederea. Cu toate acestea, relațiile dintre Rusia și Occident, în special între Rusia și Anglia, erau și mai tensionate. În timpul campaniei ruso-finlandeze, Anglia aproape a declarat război sovieticilor.

PREGĂTIREA PENTRU RĂZBOI. ANII 1940-1941

In anul 1940, la scurt timp după încheierea campaniei în Occident, Cartierul General al Grupului de Armate B, aflat sub comanda Mareșalului von Bock, a fost transferat la Poznan. După puțin timp, Cartierul General al Armatei a 4-a, condusă de von Kluge, a fost redistribuit la Varșovia.

Înainte de aceasta, existau doar câteva divizii de-a lungul graniței noastre de est, inclusiv una de cavalerie. Aceste divizii au fost staționate în orașele mari, ca pe timp de pace, iar măsurile de securitate obișnuite au fost luate de-a lungul frontierei. Armata Roșie, situată de cealaltă parte a liniei de demarcație, care împărțea Polonia, s-a

comportat la fel de normal ca armata noastră. Era clar că nicio parte nu se gândea la război. Dar, de îndată ce toate operațiunile din Franța au încetat, diviziile germane au început treptat, dar constant, să fie transferate în Est.

Până în ianuarie 1941, Mareșalul von Kluge nu primise instrucțiuni cu privire la pregătirile de război împotriva Rusiei. Ulterior, am primit o comandă de la Cartierul General al unui Grup de armate, cu o formulare foarte atentă, care menționa posibilitatea unei campanii în Est, dar existau multe expresii vagi și prevederi generale.

Cu planul „Barbarossa” (simbolul invaziei Rusiei), comandanții Grupurilor de Armate s-au întâlnit ulterior.

În primăvara anului 1941, tot mai multe divizii erau transferate către Est. Pentru a le ascunde de ruși, au fost staționate departe de graniță. Au fost create Cartiere Generale pentru mari unități trimise în est, s-au desfășurat exerciții de personal și antrenamente tactice. Nu exista nicio îndoială cu privire la decizia lui Hitler de a ataca Rusia, iar unitățile și formațiunile și-au intensificat pregătirile pentru război.

În aceste luni s-a creat o atmosferă foarte ciudată. În primul rând, aveam o idee clară despre ce va presupune noul război. În Primul Război Mondial, mulți dintre

noi, ca tineri ofițeri am luptat în Rusia și, prin urmare, știam ce ne așteptă. Era o oarecare neliniște, nesiguranță în rândul ofițerilor. Dar datoria de serviciu a necesitat o muncă minuțioasă. Toate hărțile și cărțile referitoare la Rusia au dispărut curând din librării. Îmi amintesc că pe masa Mareșalului Kluge, din Varșovia, era întotdeauna o grămadă de astfel de cărți. Campania lui Napoleon din 1812 a făcut obiectul unui studiu special. Cu mare atenție, von Kluge a citit rapoartele generalului Kolenkur despre această campanie. El a dezvăluit dificultățile războiului și chiar viața în Rusia. Locurile unde a luptat Marea Armată a lui Napoleon au fost marcate pe hărțile noastre. Știam că vom urma în curând pe urmele lui Napoleon.

De asemenea, am studiat războiul ruso-polonez din 1920. În calitate de șef de personal al Armatei a 4-a, am citit o serie de prelegeri pe acest subiect pentru ofițeri, ilustrând cursul evenimentelor cu diagrame și hărți detaliate. Mlaștinile Pripyat au jucat un rol important în acest război. O zonă uriașă de mlaștini și păduri, care se întindeau de la Brest la Nipru și aproape egală ca zonă cu întreaga Bavarie. În timpul Primului Război Mondial, ne-am făcut drum prin acest teritoriu și aveam să trecem în curând din nou prin el.

Pregătirea noastră pentru operațiunea „Barbarossa” a fost parțial întreruptă, în primăvară, din cauza așa-numitului incident balcanic. Amintindu-și de Gallipoli, Hitler se temea că britanicii vor încerca să debarce din nou în acest colț al Europei. El a luat în considerare probabilitatea de a debarca inamicul în Grecia, ceea ce ar fi oferit britanicilor posibilitatea de a avansa prin Bulgaria spre nord și de a lovi în spatele Grupului de Armate „Sud”. Pentru a evita acest lucru și pentru a asigura petrolul românesc, el a căutat să consolideze legăturile politice și militare cu țările din Balcani.

În ceea ce privește România, generalul Antonescu a aprobat pe deplin planurile lui Hitler. O misiune militară germană a fost trimisă la București pentru reorganizarea armatei române. Antonescu era nerăbdător să recucerească Basarabia, ocupată de ruși în anul 1940. Spera să alipească României părți din Ucraina. Având în vedere toate acestea, Antonescu a semnat Pactul de alianță cu Germania.

Atitudinea bulgarilor a fost mai rezervată, deoarece nu au vrut să provoace mânie nici din partea Angliei, nici din partea Germaniei. Ca momeală, Hitler i-a propus Bulgariei Salonicul și teritoriile pe care le pierduse în Tracia. După negocieri îndelungate, bulgarii au acceptat